

РЕШЕНИЕ

№ 1280

гр. София, 12.01.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 57 състав, в
публично заседание на 11.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Людмила Коева

при участието на секретаря Елена Георгиева, като разглежда дело номер **7276** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 64, ал. 4, чл. 27, ал. 1 от Закона за управление на средствата от Европейските фондове при споделено управление (ЗУСЕФСУ, ред. ДВ бр.39 от 27 Май 2022 г., приложима на основание съгласно § 70 от ЗИД на ЗУСЕСИФ), вр. чл. 145 и сл. от АПК.

Образувано е по жалба на Столична община,[ЕИК], представлявана от кмета на общината В. Т., с адрес в [населено място], [улица], чрез адв.П. С., срещу Решение №РД-02-14-1015/26.06.2024 г. за приключване на процедура по искане за плащане №3 (окончателно) по административен договор за безвъзмездна финансова помощ (АДФФП) №BG16RFOP001-1.001-0008-C05, проект „Развитие на културната инфраструктура в Столична община чрез инвестиция в обновяване на Театър „С.“, район „Оборище“, издадено от Ръководителя на УО на Оперативна програма „Региони в растеж 2014-2020“, с което не е извършена верификация и плащане на разходи в размер на 18 290,08 лв. без ДДС, или 21 948,10 лв. с ДДС, по Договор № BG16RFOP001-1.001-0008-C01-S-01/03.05.2022 г. с изпълнител ДЗЗД „Про Е. груп“.

Жалбоподателят твърди, че оспореният акт е нищожен, тъй като е издаден от некомпетентен орган, в условията на евентуалност моли за отмяна на процесното решение като незаконосъобразно, постановено при допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила, както и поради неспазване на установената форма и в противоречие с целите на закона. Счита, че УО е постановил своето решение без да е изяснил всички факти и обстоятелства от значение за случая, в нарушение на служебното начало и в нарушение принципа за истинност. Моли за присъждане на сторените по делото разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Й., която поддържа жалбата и по

същество иска да бъде отменено атакуваното решение. Претендира сторените по делото разноси. Допълнително депозира писмени бележки.

Ответникът – Зам. министър в министерство на Регионалното развитие и благоустройството и Ръководителя на управляващия орган на Оперативна програма "Региони в растеж" 2014-2020 г., представлява се от юрк. Д., която оспорва жалбата и моли да се остави същата без уважение, като неоснователна и недоказана. Моли за потвърждаване на процесния административен акт като законосъобразно издаден. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Столична община е кандидатствала за безвъзмездна финансова помощ по Оперативна програма „Региони в растеж“ 2014-2020, с проект „Развитие на културната инфраструктура в Столична община чрез инвестиция в обновяване на Театър „С.“, район „Оборище“, за което е сключен Договор за предоставяне на БФП №BG16RFOP001-1.001-0008-C05 с бенефициент Столична община и Министерство на регионалното развитие и благоустройство като УО на ОП„Региони в растеж“ 2014-2020.

На 15.01.2024 г. чрез ИСУН бенефициента е подал искане за плащане №3 (окончателно) по сключения ДПБФП. Искането е придружено от окончателен технически и финансов отчет.

Във връзка с депозирано искане за окончателно плащане, на 25.03.2024 г. е осъществена проверка на място от екип на УО на ОПРР - РО ЮЗР на основание заповед РД-02-14-300 /18.03.2024 г. При проверката на място е посетен обекта на интервенция, като са направени замервания на извадков принцип с цел проверка на съответствието на актуваните СМР и реално извършените на обектите на интервенция. При направените извадкови измервания на обектите са измерени по-малко количества отколкото са актувани в протоколите за приемане на СМР. Установени са различия в част от измерените позиции на място, които са посочени в табличен вид в решението на стр.1 и стр.2. Посочено, че разходите са по Договор № BG16RFOP001-1.001-0008-C01-S-01/03.05.2022 г. с изпълнител ДЗЗД „Про Е. груп“ в Протокол за приемане на СМР № 6 от 19.12.2023 г., отчетени с фактура № [ЕГН] от 21.12.2023 г.

С оглед установените по време на проверката на място разлики в актувани количествата и неизпълнени позиции, УО е издал оспореното пред настоящия съд решение №РД-02-14-1015/26.06.2024 г., с което не е извършена верификация и плащане на разходи в размер на 18 290,08 лв. без ДДС, 21 948,10 лв. с ДДС, по Договор № BG16RFOP001-1.001-0008-C01-S-01/03.05.2022 г. с изпълнител ДЗЗД „Про Е. груп“ от Протокол за приемане на СМР № 6 от 19.12.2023 г., отчетена с фактура № [ЕГН] от 21.12.2023 г. както следва:

- По бюджетно бюро 4.1 „СМР в изпълнение на инвестиционен проект за основен ремонт/реконструкция на Театър „С.“, [улица], УПИ II, кв.582, М. Зона Г-13 ЮГ, Район Оборище, [населено място] (фонд: ЕФРР, режим на финансиране: Държавна помощ, допустим)“ - 18 290,08 лв.

- По бюджетно перо 51.1 „Невъзстановим ДДС (фонд: ЕФРР, режим на финансиране: Държавна помощ, допустим)“ - 3 658,02 лв.

По делото е допусната и приета съдебно-техническа експертиза, по която на вещото лице бяха поставени следните въпроси:

1. Установяват ли се разлики между актуваните и реалните извършените СМР дейности, посочени в таблицата, инкорпорирана в процесното решение № РД-02-14- 1015/26.06.2024г. ?;
2. В случай, че се установят разлики, какво е тяхната стойност?;
3. Като се вземат предвид единичните цени по КСС, каква е стойността на актуваните, но неизпълнените СМР дейности?; Допълнително с

молба от 27.01.2025 г. бе поставен следния въпрос от представителя на ответната страна, а именно: Може ли да се докаже кога са изпълнени тези дейности и количества, предвид обстоятелството, че договорът с изпълнителя за СМР не е приключил?. Експертът в табличен вид е посочил установените от извършен в обекта оглед на място на 10.09.2025 г. количества СМР, видно от което е установил разлики на СМР по Протокол №6, както и от установеното от огледа на УО към 25.03.2025г. Установил е също, че неизпълнените СМР към момента на неговия оглед са на стойност 9999,46 лева, без ДДС. На допълнително зададения въпрос от ответника с молба от 27.01.2025 г. е отговорил, че няма как да се докаже кога точно са монтирани спорните СМР, тъй като обекта е етапен и към датата на огледа все още се изпълняват строително монтажни работи в обекта. Съдът кредитира заключението на вещото лице като компетентно и безпристрастно изготвено, предвид професионалната квалификация на експерта и липсата на данни за заинтересованост от изхода на делото.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от страна, имаща правен интерес от оспорване и срещу подлежащ на съдебен контрол акт.

Съгласно разпоредбата на чл. 60, ал. 1 от ЗУСЕФСУ управляващите органи (УО) извършват авансови, междинни и окончателни плащания въз основа на искане от бенефициента. Съгласно чл. 9, ал. 5, изр. 2 и 3 от ЗУСЕФСУ ръководител на УО е ръководителят на администрацията или организацията, в чиято структура се намира УО, или определено от него лице. Правомощия на ръководител на управляващия орган по ЗУСЕФСУ може да се упражняват и от овластено от него лице. Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, съгласно Заповед № РД-02-14-525/23.04.2024г., Юра Й.-В. — заместник-министър на регионалното развитие и благоустройството е определена за Ръководител на Управляващия орган на Оперативна програма „Регионално-развитие 2007- 2013г. и Оперативна програма „Региони в растеж“ 2014-2020 г., като ѝ се възлагат функции да ръководи и организира дейността на Управляващия орган на Оперативна програма „Региони в растеж“ 2014-2020г. и на Оперативна програма „Регионално развитие“ 2007- 2013г., както и да подписва документите от междуведомствения специализиран, междуведомствения общ, международния и правния документооборот, пряко свързани с изпълнението на програмите, включително с документите, свързани с досъдебни, съдебни, охранителни и изпълнителни производства. Съдът намира за неоснователни възраженията на жалбоподателя във връзка с компетентността на издателя на акта. Административно-процесуалният кодекс не въвежда изискване за неизменност на персоналния състав на административния орган, подобно на изискването, въведено с НПК за съдебния състав по наказателните дела. Оспорения акт е издаден от лице, което към момента на постановяване на решението има качеството на ръководител на УО на ОПРР и това обстоятелство е достатъчно да обоснове извод за наличие на материална компетентност.

Оспореният акт е издаден в изисканата от закона писмена форма, като от формална страна съдържа както фактически, така и правни основания в съответствие с чл. 59, ал. 2, т. 4 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

При определяне на отказа от верификация по основание и размер са спазени административнопроизводствените правила, не са допуснати процесуални нарушения от категорията на съществени, които да са довели до материална незаконосъобразност на акта. Бенефициерът е уведомен за започналото административно производство по издаване на отказ за верификация на разходи и му е дадена възможност да представи възражения и писмени доказателства.

В титулната част на акта РУО се е позовал, като правно основание на чл. 60, ал. 1, чл. 62, ал. 1, ал.

2 и ал. 3 и чл. 64, ал. 3 и ал.4 от ЗУСЕФСУ. Производството по верифициране на разходи е уредено в част от Глава пета, Раздел втори от ЗУСЕФСУ. Съгласно разпоредбата на чл. 62, ал. 1, изр. 1 от ЗУСЕФСУ междинни и окончателни плащания се извършват след верифициране с цел потвърждаване допустимостта на извършените разходи и при наличие на физически и финансов напредък на проекта. Според нормата на ал. 2 на чл. 62 от ЗУСЕФСУ, чрез междинни и окончателни плащания се възстановяват само допустими разходи, верифицирани от управляващия орган. Кой разходи са допустими е посочено изчерпателно в разпоредбата на чл. 57, ал. 1 от ЗУСЕФСУ – разходите се считат за допустими, ако са налице едновременно следните условия: 1. разходите са за дейности, съответстващи на критериите за подбор на операции и се извършват от допустими бенефициенти съгласно съответната програма по чл. 3, ал. 2; 2. разходите попадат във включени в документите по чл. 26, ал. 1 и в одобрения проект категории разходи; 3. разходите са за реално доставени продукти, извършени услуги и строителни дейности; 4. разходите са извършени законосъобразно съгласно приложимото право на Европейския съюз и българското законодателство; 5. разходите са отразени в счетоводната документация на бенефициента чрез отделни счетоводни аналитични сметки или в отделна счетоводна система; 6. за направените разходи е налична одитна следа съгласно минималните изисквания на чл. 25 от Делегиран регламент (ЕС) № 480/2014 на Комисията от 3 март 2014 г. за допълнение на Регламент (ЕС) № 1303/2013 на Европейския парламент и на Съвета за определяне на общоприложими разпоредби за Европейския фонд за регионално развитие, Европейския социален фонд, Кохезионния фонд, Европейския земеделски фонд за развитие на селските райони и Европейския фонд за морско дело и рибарство и за определяне на общи разпоредби за Европейския фонд за регионално развитие, Европейския социален фонд, Кохезионния фонд и Европейския фонд за морско дело и рибарство (ОВ, L 138/5 от 13 май 2014 г.) и са спазени изискванията за съхраняване на документите съгласно чл. 140 от Регламент (ЕС) № 1303/2013; 7. разходите са съобразени с приложимите правила за предоставяне на държавни помощи.

Следователно, всички разходи, които не се включват в посочената правна норма са недопустими и не подлежат на верификация. Законодателят не е уредил изрично въпроса в кои случаи управляващият орган може да откаже верификация на разходи, но по аргумент на противното това следва да са случаите, при които разходите са недопустими, т.е. не са включени в чл. 57, ал. 1, т. 1-т. 7 от ЗУСЕФСУ.

В чл. 64, ал. 1 от ЗУСЕФСУ се установяват две основания искания разход да не се верифицира. Първото е бенефициентът да не представи в срок изискваните от него допълнително документи или разяснения по чл. 63 от ЗУСЕФСУ, второто е да е започнала процедура по администриране на нередност, като разхода може да бъде включен в следващо искане за плащане. Доколкото нормата на чл. 64, ал. 1 от ЗУСЕФСУ е императивна – при наличие на някоя от двете указани предпоставки, УО няма право да верифицира съответния разход. Нормата не обвързва действията на УО с хода на това производство, нито с наличие или не на краен акт от Наредба за администриране на нередности по Европейските структурни и инвестиционни фондове за установяването на наличие или липса на нередност. Видно от ал.4 на чл.64 ЗУСЕФСУ, извън случаите по ал. 1 ръководителят на управляващия орган издава отказ за верификация на разходите, включени в искане за плащане, за които не е потвърдена допустимост. Отказ за верификация се издава и за установяване на недължимо платени и надплатени суми по проекта вследствие на извършено верифициране.

За да откаже верификация на разходите по оспорваната т. 1. от решението, органът е посочил като правно основание чл. 57, ал. 1, т. 3 от ЗУСЕФСУ/ред. ДВ бр. 39 от 27 май 2022 г. /, във връзка с чл. 82, ал. 1, т. 6 и чл. 84 от Общите условия към сключения АДПБФП.

Съгласно чл. 57, ал. 1 от ЗУСЕФСУ в относимата редакция, разходите се считат за допустими, ако са налице едновременно следните условия:

1. (изм. - ДВ, бр. 51 от 2022 г., в сила от 01.07.2022 г.) разходите са за дейности, съответстващи на предвидените в одобрения проект и се извършват от допустими бенефициенти съгласно съответната програма по чл. 3, ал. 2;
2. разходите попадат във включени в документите по чл. 26, ал. 1 и в одобрения проект категории разходи;
3. (нова - ДВ, бр. 51 от 2022 г., в сила от 01.07.2022 г.) разходите не надхвърлят праговете за съответната категория в документите по чл. 26, ал. 1 и в одобрения проект;
4. (предишна т. 3, изм. - ДВ, бр. 51 от 2022 г., в сила от 01.07.2022 г.) разходите са за реално доставени продукти, извършени услуги, строителни и монтажни работи и положен труд;
5. (предишна т. 4 - ДВ, бр. 51 от 2022 г., в сила от 01.07.2022 г.) разходите са извършени законосъобразно съгласно приложимото право на Европейския съюз и българското законодателство;
6. (предишна т. 5 - ДВ, бр. 51 от 2022 г., в сила от 01.07.2022 г.) разходите са отразени в счетоводната документация на бенефициента чрез отделни счетоводни аналитични сметки или в отделна счетоводна система;
7. (предишна т. 6, изм. - ДВ, бр. 51 от 2022 г., в сила от 01.07.2022 г.) за направените разходи е налична одитна следа съгласно минималните изисквания на Приложение XIII от Регламент (ЕС) 2021/1060 и са спазени изискванията за съхраняване на документите съгласно чл. 82 от Регламент (ЕС) 2021/1060
8. (предишна т. 7 - ДВ, бр. 51 от 2022 г., в сила от 01.07.2022 г.) разходите са съобразени с приложимите правила за предоставяне на държавни помощи.

Следователно по аргумент на противното по т. 3 в ред. ДВ бр. 39 от 27.05.2022 г., нова т. 4 в ред. ДВ бр. 51 от 01.07.2022 г., са недопустими разходите, за които не са реално доставени продукти, не са извършени услуги, строителни и монтажни работи и не е положен труд.

В настоящия случай се спори между страните дали са извършени всички договорени и актувани строително-монтажни работи, съответно доставени и монтирани всички договорени стоки от изпълнителя по договора, сключен в изпълнение на АДФФП от жалбоподателя Столична община. Предвид горесцитираната нормативна уредба настоящият съдебен състав намира, че отказ за верификация се постановява, когато към момента на издаване на акта не са допустими съответните разходи, в случая не са извършени реални доставки на стоки (оборудване), не са извършени услуги, строителни и монтажни работи и не е положен труд.

В случая след извършена проверка преди окончателно плащане са констатирани несъответствия между актувани дейности и количества СМР и доставени стоки спрямо реално установени на място на съответния обект. В тази връзка са направени предписания на жалбоподателя да представи доказателства за изпълнението им, със срок до 05.04.2024 г. Съгласно приложеното към административната преписка Приложение 10.5-3 към доклада от проверката на място органът е констатирал, че част от дадените указания за представяне на доказателства за отстраняване на констатираните несъответствия в срок до 05.04.2024 г. е изпълнено.

В решението не са изложени конкретни мотиви защо органът не приема същите и отказва да верифицира част от разходите. Наред с това липсват данни, че е извършена повторна проверка преди издаване на процесното решение за отказ за верификация с оглед проверка за изпълнение на дадените предписания, в резултат от която да са направени констатации, че не са изпълнени всички актувани дейности и не са доставени всички договорени стоки, включително по отношение на установените при проверката на място несъответствия. Изводите на органа са

формирани въз основа само на документална проверка.

Видно от заключението на вещото лице, извършило проверка на място в обекта и изготвило СТЕ е установено, че част актуваните и разплатени дейности са изпълнени, стоките и оборудването са доставени и монтирани - доставка и монтаж на спортен паркет камерна зала; настилка ламиниран паркет; доставка и монтаж на тапетни врати 2 бр. от МДФ 75/200 см., фурнировани с естествен фурнир; доставка и монтаж на тапетни врати 1 бр. от МДФ 90/200 см., фурнировани с естествен фурнир; доставка и монтаж на писоар комплект със сифон. Определена е и стойността на неизвършените такива. Експертът е посочил, че не може да се установи точната дата на извършване на дейностите и на доставка на стоките, установени като липсващи при проверката от УО на ОПРР 2014 – 2020, както и дали това се е случило преди или след изтичане на указания от проверяващите срок. Предвид това не може да се изключи възможността констатираните несъответствия да са отстранени преди изтичане на този срок и преди издаване на процесното решение за отказ на верификация. Доказателствената тежест да установи предпоставките за издаване на административния акт пада върху административния орган, който следва в съдебното производство да докаже материалноправните основания за издаването му. Както се посочи по-горе, в настоящия случай това означава органът да докаже, че в искането за плащане са включени разходи, за извършването на които не са доставени продукти, извършени услуги, строителни и монтажни работи и не е положен труд. Релевантният момент, към който следва да са налице основанията за отказ на верификация, е датата на издаване на административния акт, съгласно чл. 142, ал. 1 от АПК, който предписва, че съответствието на административния акт с материалния закон се преценява към момента на издаването му. В тази връзка следва да се посочи, че съгласно ал. 2 на чл. 142 от АПК, установяването на нови факти от значение за делото след издаване на акта се преценява към момента на приключване на устните състезания. Следователно установеното в хода на извършване на експертизата и документирано в приетото по делото заключение на същата се явява нови факти от значение за решаване на поставения пред съда спор.

Предвид гореизложеното, съдът счита, че в хода на производството не се доказва по категоричен начин от органа, че разходите за дейностите и доставките по т.1 са недопустими, съответно оспорваният административен акт е незаконосъобразен, поради противоречието му с материалния закон и следва да бъде отменен.

При този изход на делото основателно се явява своевременно направеното от процесуалния представител на жалбоподателя искане за присъждане на направените от него разноски. Съгласно чл. 143, ал. 1 АПК когато съдът отмени обжалвания административен акт или отказа да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на жалбата е имал такъв, се възстановяват от бюджета на органа, издал отменения акт или отказ. От представените в тази насока доказателства се установява, че оспорващата страна е заплатила държавна такса в размер на 176 лева за образуване на делото. На процесуалния представител е заплатен адвокатски хонорар в размер на 2850 лева, видно от приложеното на лист 117 от делото платежно нареждане. С оглед предвидените в чл. 8, ал. 1, вр. Чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредба № 1 за възнаграждения за адвокатска работа, съдът намира за неоснователно направеното от процесуалния представител на ответника възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение с оглед фактическата и правна сложност на делото и обема на извършената от адвоката работа

и доколкото същото не надвишава предвидените в посочения текст размери. Поради горното на жалбоподателя се дължат разноси в общ размер на 3761 лв., от които адвокатски хонорар в размер на 2850 лв., 176 лв. за заплатената държавна такса и 735 лева за депозит за СТЕ. Предвид влизането на Република България в еврозоната от 01.01.2026 г. тази сума следва да бъде изчислена по курса на БНБ за едно евро - 1.95583 лева, или сумата, която следва да се присъди в полза на жалбоподателя е в размер на 1 922,97 евро. По изложените съображения, Административен съд София - град, III-то отделение, 57 състав, на основание чл. 172, ал. 2 във вр. с чл. 173, ал. 2 АПК

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение №РД-02-14-1015/26.06.2024 г. за приключване на процедура по искане за плащане №3 (окончателно) по административен договор за безвъзмездна финансова помощ №BG16RFOP001-1.001-0008-C05, проект „Развитие на културната инфраструктура в Столична община чрез инвестиция в обновяване на Театър „С.“, район „Оборище“, издадено от Ръководителя на УО на Оперативна програма „Региони в растеж 2014-2020“, с което на Столична община е отказана верификация и плащане на разходи в размер на 21 948,10 лева.

ОСЪЖДА Министерство на регионалното развитие и благоустройство да заплати на Столична община, представлявана от В. А. Т. - кмет на Столична община, с адрес [населено място], [улица] ЕИК[ЕИК], сумата от 1 922,97/хиляда деветстотин двадесет и две евро и 0,97 евро цента/ евро разноси по делото.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от получаването му.